

Makovecz Hallgatói Ösztöndijprogram- Beszámoló

Kicsit nehéz szavakhoz jutni egy olyan program után, mely rengeteg emléket és élményt adott számodra. Március elejétől egészen április elejéig Budapesten tartózkodtam a Makovecz Hallgatói Ösztöndijprogram által. A fogadó intézményem az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Társadalomtudományi kara volt. A legelső hét még kicsit érdekes és furcsa volt, hiszen valljuk be Budapest mérete nem igazán hasonlítható össze Kolozsváréval. De viszont a méretkülönbségeket eltekintve egy pár nap alatt sikerült otthonosan járkálnom az új környezet ellenére is. Mikor legelső héten neki indultam a fogadó tanárom szemináriumi órájára nem gondoltam volna, hogy olyan campusba fogok érkezni amit eddig csak a filmekben láttam. Elsőre el is csodálkoztam, hogy biztos jó helyen járok-e, de igen jó helyen voltam. Bevallom őszintén, ha az ELTE campuson nem kérek segítséget, hogy mit, hol találok akkor biztos elveszlődöm ami furcsa mivel itthon már úgy járok be az egyetemre mintha haza járnék. De szerencsére már következő alkalmakkor magabiztosabban indultam neki az úticélomnak és egyre jobban ki tudtam igazodni a campuson. A fogadó tanárom szemináriumi órájának sokat köszönhetek annak érdekében, hogy számos olyan információt tudtam meg a Közel-Kelettel kapcsolatban amit eddig nem tudtam. Az is sokat segített, hogy minden szemináriumon más-más Közel-Keleti ország történelmét, helyzetét és megélhetés színvonalát és lehetőségét beszéltük át.

Igy másodéves hallgatóként úgy éreztem szükségem van egy kis változatosságra, arra, hogy megtapasztaljam milyen külföldön az élet, az oktatás, maga az ottani társadalom. Már Kolozsváron másfél év eltelté alatt sikerült önállósodnom viszont látnom kellett azt, hogy egy új környezet által mennyire kell kilépnem a komfortzónámból.

A kint töltött idő alatt rengeteg időm volt felfedezni a várost, olyan helyeket fedeztem fel amiket eddig nem ismertem. Sok időt töltöttem a szabadban, meglátogattam a kedvenc helyeimet, illetve új csodás helyeket térképezhettem fel, mint például a The Memorial of the Old National Theatre, vagy a Szent-Gellért hely által nyújtott esti fényben pompázó nagyvárost. A Népligetben való sétálás és nézelődés mindig kitisztította a fejem, mikor úgy éreztem, hogy minden zavaros. Volt, hogy egy egész napot a Budai oldalt töltöttem bejárva a Halászbástyától megkezdve a kis színes és keskeny utakon keresztül egészen a Budai Várig. Rájöttem arra, hogy néha el kell kicsikét vonulni a zűrzavaros mindig életteli Pesti oldalról, melyre ez a kitérő pont tökéletes volt, hiszen sokkal nyugodtabb környezetbe csöppentem bele, a sok turistát leszámítva is, de hát igazából hol nincsenek ott. Viszont ez nem egy hátrány, hiszen ennek érdekében nagyon sok külföldi kapcsolatra tehetsz szert, mindezenállaal fejlesztve angol tudásod egyaránt. A kulturális programok se maradhatott ki ez idő alatt. Volt lehetőségem ellátogatni a Van Gogh kiállításra, amely egyszerűen mesés szép volt. Mindemellet két színházi előadást is megnéztem a Vigszínház kínálataiból, „Az ember aki elvesztette az időt” és a „Liliomfi” előadásokat sikerült személyre venni. Illetve mivel a márciusi hónapomat töltöttem kint, így a március 15.-i felvonulást is volt lehetőségem átélni egy teljesen új környezetben.

Összességében egy pillanatra se bántam meg, hogy belevágtam és, hogy kiutaztam erre az egy hónapra. Minél inkább segített ráébresztenie arra, hogy néha ki kell lépni a monoton mindennapokból és a megszokásból ahhoz, hogy új élményekre és környezetre tegyél szert. Én csak ajánlani tudom mindazok számára akik valami újdonságra vágnak, vagy csak szimplán rá szeretnének jönni mi is az igazán fontos és jó számukra, vagy aki szeretne a tudományos életbe jobban belevágni és színvonalas tanárok környezetében kutatni és a tanulni egyaránt. Köszönöm ezt a felejthetetlen lehetőséget a Makovecz programnak.